

Људска мисао једна је од најузвишенијих и најнедокученијих појава у овом прелепом свету који је Бог створио за нас. Мисао је оно што је унапредило све што знамо, користимо и видимо око себе. Уметници, књижевници, сликари, научници су мисаони људи који су својом генијалношћу улепшавају и побољшавају овај свет и нас, његове житеље. Често се запитам шта је то што тако необјашњиво и невероватно инспирише ове људе да стварају дела која ће бити памћена вековима и тиме их учинити заиста бесмртним. Размишљајући о овој теми мој крајњи закључак се увек своди на једну емоцију која постоји од памтивека, на вечиту инспирацију - љубав. Увек ћу се сећати речи моје мајке када ми је говорила да је срећа тамо где је и срце, тамо где су вољене особе, пријатељи, породица. Живим већ осам година у Паризу, граду светлости и страсти, где радим као преводилац и заиста напредујем у каријери. Живот, овде је диван. Бавим се оним што сам одувек желела и то у једном од најлепших кутака Земљине кугле. Последњих дана сви су у журби, ближи се Нова година, а у Србији ће ускоро Божић. Сви трче са рукама пуним украсних кеса и са осмесима на лицима, ја их гледам и размишљам. Сећам се како сам увек са својим другарицама куповала мекане плишане играчке и колико је мама волела да идем са њом да купујемо украсе за јелку. Недостаје ми Рума, моја најбоља пријатељица Милица, неравни плочник у центру града, мразом прошарани прозори, сви људи које знам. Боже, да ли је могуће да у овом граду има оволико људи? А ја сам тако сама... Сећам се мисли из средње школе и факултета, колико сам жарко желела Париз, по сваку цену. Сад увиђам да је та цена ипак превелика. Са вољеним особама ме повезује тек пар писама и позива, то је моја кривица. Милица ми пише све ређе, одговори су страни, као да их је писао неко други... Сигурно је љута на мене због мог себичлука и тек понеке речи којом јављам да сам добро.

Колико год лично задовољење неких материјалних потреба било узбуђујуће у почетку, толико, како време одмиче, схватам да је мама била у праву. Срећа је тамо где је и срце, а моје је у топлини моје породице и нежном загрљају најдражих пријатеља. Срце је оно што својим откуцајима тактира по којем ће ритму да плешу мисли, јер, мисао, колико год узвишена била, без срца не може. Најдрагоценије ствари у животу немају цену, бесплатне су, а опет их не може свако имати. „Човек само срцем добро види“, написао је Егзипери у свом делу Мали Принц, и наравно, био је у праву. Уметника води љубав према уметности, књижевника мотивише љубав према мисли и речима.

Враћам се у Србију, тамо је мој град, моја душа, тамо сам ја. Париз је диван, раскошан као драги камен, али када мало загребем губи се тај сјај који ме мами. Некад губим све баш кад желим највише, некад ми треба поглед са дна да бих увидела где воде врата неба. Седим у авиону и размишљам како ће бити кад их видим све после толико година. Засигурно ће бити љути што никад нисам долазила, звала телефоном тек понекад. Увек сам говорила: „Има времена, доћи ћу“, а то се некако одужило. Крећем се ка излазу од аеродрома, одједном, много њих ме љуби и грли, сви су ту, моји ближњи, Милице нема. Сигурно ју је нешто спречило да дође. Сви су дошли због мене, опростили ми и поред свега. Мама ми је говорила да је увек знала да ћу се вратити, никад ми није замерила

што нисам долазила, пустила ме је да идем својим путем корацима каквим ја желим.

Срце и мисли су у нераскидивој вези, јер срце је ту да воли и да не воли, а мисао да прати и остварује његове жеље. Све је као некада, плочник клизав и нераван као и увек, почео је и да пада снег. Разгледам тезге са украсима заједно са мајком, бирам играчке за пријатеље, Милице ћу поклонити малу панду. Увек је волела те црно-беле меде. Од кад сам дошла зовем је, не јавља се на позиве; једва чекам да је видим. Мама и ја бирамо снежне, празничне честитке. Продавачица ме је препознала као бившу сталну муштерију. Код куће сам.

Под сјајем звезда ведрога, зимског неба цео град добија неки магични призив којем доприносе шаренила светла новогодишње расвете. Голе гране дрвећа обогаћује низ боја и облика који заједно чине једну веселу крошњу, попут оних које смо цртали као деца. Приближавам се дрвету да би моја мајка овековечила фотографијом овај радостни дан зимске идиле. „Хоћу да видим осмех“, рекла је. И добила га је, један од ретких искрених на мојим фотографијама. Знам да се Милица увек шалила на рачун мог вештачког осмеха. Неко ме дозива, окрећем се... То је стари познаник из детињства, већ је добио и прво дете, стварно личи на њега. У разговору с њим пажњу ми одвраћа неки мутан лик, личи ми на Милицу, можда се фотографисала за неки оглас. Прилазим да се уверим. На дрвету је папир ограничен дебелим црним оквиром. Миличина слика. Милица Марић, рођена 1978, умрла 2009. Милице нема! У дну парте пише - Човек само срцем добро види.

Окрећем се ка мами, узимам играчку намењену Милице, и дајем је уплаканој девојчици која уместо шећерне вуне добија меду. Дајем јој играчку, гледа ме збуњено. Узима је. Ето се зове искрени осмех. Плачем... Мислим на љубав, на Милицу, пријатељство... Време не можемо укротити, садашњост нас освешћује мислима и сазнањима и сада „Кад срце запишти, мисао је крива“.

Плачем... Неколико пахуљица ми упијају сузе и као откровење прихватам да је љубав јача од смрти иако не може да спречи тај немили догађај. Упркос томе, смрт никад неће моћи да раздвоји људе који се воле. Не може ни да нам одузме успомене, ни сећања на вољене. На крају, живот је јачи од смрти.

Марија Олујић